

коѣ-то, като гы помаза съ свѣто миро и
 гы причасти, завърнахъ съ тѣржественно
 въ града, дѣто присѣдахъ еднѣ годинѣ и
 отидохъ въ Антиохію. Тѣкъ Василиій быде
 ржкоположенъ за діаконъ отъ Архіепископа
 Мелетіа. Тамъ живѣаше нѣкой си Архье-
 пископъ Леонтій; въ онова время, немѣ съ
 присъни, какъ иди нѣкой си Василиій и той
 е близко и слѣдъ время, той ще бѣде Ар-
 хьепископъ на тоя градъ. Иа утрѣнь-тъ
 Архьепископъ-тъ повыка Архидіакона си и
 заедно съ нѣколко отъ първы-тѣ Свѣщен-
 ницы, испроводи гы да идѣтъ на градскы-
 тѣ врата, дѣто бѣхъ кѣмъ възтокъ, като
 имъ зарѣча, дѣто срѣщнѣтъ двама чѣж-
 денцы, да гы доведѣтъ при него честно.
 Тѣй отидохъ, и подеръ малко видѣхъ два-
 ма-та чѣжденцы: Василиа и Еввѣла, кои-то
 заведохъ, както заповѣда господаря имъ.
 Архьепископъ-тъ зачюдѣнъ, посрѣщина два-
 ма-та си гости и прослави Бога. Послѣ,
 като гы попыта отъ дѣ и кѣмъ кѣдѣ оти-
 вѣтъ, така същю и за имена-та имъ, за
 да съ увѣри, заповѣда да гы отведѣтъ въ
 столицѣ-тъ и да гы нагостятъ. А той